

KOLEKTIVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO
IR RAJONO DŽD TARYBOS ORGANAS

1960 m.

kovo

3 d.

Ketvirtadienis

Nr. 19 (1106)

KAINA 15 KAP.

Eina nuo 1948 m.

PARTIJAI VADOVAUJANT

Džiuglas ir pakilią dieną gyvena mūsų Tėvynė, jos darbo žmonės. Istorijoje neregėtai tempais vystosi Tarybų šalies liaudies ūkis ir kultūra. Tarybinė liaudis, aukštai iškėlusios taikos vėliavą, drąsiai žengia į komunistinę rytdieną.

Šiomis pakiliomis dienomis lietuvių liaudis karštai sveikina Lietuvos Komunistų partijos dvyliką suvažiavimą. Respublikos darbo žmonės žiūri į Komunistų partiją kaip į patikimą ilgąmetį savo vadovą, kaip į ištikimiausią savo reikalų gynėją, kupiną pasiryžimo dar atkakliau kovoti už šviesią mūsų tėviškės ateitį.

Kiekvieno Lietuvos Komunistų partijos suvažiavimo delegatus Lietuvos sostinė sutinko su didžia pagarba. Šalia senų komunistų — veteranų matome ir jaunus partijos pasluntinius, atvykusius iš mūsų miestų, miestelių ir apylinkių. Jie savo paslaukojančių darbų nusipelnė didelį autoritetą. Jų nauji laimėjimai įvairiuose darbo baruose kelia pasididžiavimą.

Anykščių rajono partinė organizacija į LKP XII suvažiavimą pasluntė K. Staro vardo kolūkio kiauilių augintoja V. Žvikiene, Br. Šinkūna, „Svyturio“ kolūkio pirmininką J. Cilių, „Vienybės“ kolūkio zootechnikę J. Motūzaite ir kitus atsidadavusius kilniam komunistų statybos reikalui draugus.

Sveikindami LKP XII suvažiavimo dalyvius, mūsų respublikos darbo žmonės pagerbia suvažiavimą naujomis darbo pergalėmis.

Šias pergalės jie skiria taip pat artėjančiam Tarybų valdžios atkūrimo Lietuvoje dvidešimtmečiui. Zvelgdami į savo nueltą kovų ir pergalų kelią, Tarybų Lietuvos darbo žmonės žino, kad tik galingoje tarybinų tautų šeimoje, Komunistų partijos vadovaujami, jie gali būti ramūs dėl savo laisvės ir nepriklausomybės. Jų meilė gimtajam kraštui — Lietuvai yra neatskiriama susijusi su didžiule meile ir patriotiniu pasididžiavimu savo galingąja socialistine Tėvynė — Tarybų Sąjunga.

Ryškiais ir akivaizdžiais laimėjimais sutiko Lietuvos liaudis dvidešimtųjų tarybinio gyvenimo metus. Didžiai rusų tautai ir kitoms broliškoms tautoms padedant, neatpažįstamai pasikeitė mūsų gimtojo krašto veidas. Įgyvendinta lietuvių tautos svajonė — Nemunas prie Kauno tarnauja liaudžiai. Stoją rikiuotė naujos gamyklos ir fabrikai. Sparčiais šuoliais pažengę į priekį mūsų respublikos socialistinės žemės ūkis. Kolūkiai ir tarybiniai ūkiai numato padidinti šiais metais mėsos gamybą pusantro karto ir pieno — 26 procentais.

Į naują pakopą pakils liaudies gyvenimo lygis. Šiais metais darbininkai ir tarnautojai dirbs septynių valandų darbo dieną. Bus pastatytos naujos kultūros įstaigos, išsiplės mokyklų tinklas.

Viso šito akivaizdoje juokingai skamba įvairių užokeaninių „vaduotojų“

tauskalai, šmeižiantys mūsų gyvenimą. Apleta ryškiai pasakyta šiomis dienomis „Tiesos“ redakcijoje straipsnyje „Kaip p. Herteris užmiršo ir ko jis užmiršti nenori“. „P. Herteris, savaime suprantama, nepatenkintas, kad Lietuva yra Tarybų Sąjungos sudėtyje, — rašo „Tiesa“. — Tai galima įsivaizduoti. Kaip tik Tarybų Sąjunga yra visų joje gyvenančių tautų laisvės ir nepriklausomybės tvirtovė, kuri tikriausiai gina tas tautas nuo JAV ir kitų monopolijų apetitų. Būdamas pavienės šios tautos tikrai dingtų tu monopolijų nasruose. Tuo būdu Pabaltijo tautos myli savo didžiąją Tėvynę — Tarybų Sąjungą kaip tik už tai, dėl ko p. Herteris ją kaltina“.

Nėra didesnės laimės, kaip laimėti gyventi vieningoje, neišardomoje tarybinų tautų šeimoje! — Štai kaip atsako Lietuvos darbo žmonės įvairaus plauko buržuaziniams nacionalistams bei jų doleriniams globėjams.

Įnešti kuo didesnę indėlį, kad dar labiau suklestėtų mūsų respublika, kad toliau tvirtėtų tarybinų tautų draugystė, kad dar stipresnė taptų didžioji tarybinė Tėvynė — tai kos visame pasaulyje tvirtovė — štai su kokiomis jausmais Tarybų Lietuvos darbo žmonės sutiko LKP XII suvažiavimą.

Tegul mūsų liaudis dar glaudžiau susitelkia apie Komunistų partiją kovoje už septynmečio plano įvykdymą pirma laiko!

LENINGRADAS. Metalų fabriko komjaunimo organizacija aktyviai padeda žmonėms kolektyvui kovoti už antrąjį septynmečio metų gamybos plano įvykdymą anksčiau numatyto laiko. Komjaunuoliai nutarė šefuoti viršumplaninės 300.000 kilovatų galingumo unikalinės garo turbino gamybą.

Nuotraukoje: (iš kairės į dešinę) komjaunimo posto nariai A. K. Deviatovas, B. N. Gruzdevas ir B. N. Sesterikovas aptaria darbo planą.

Lietuvos Komunistų partijos XII suvažiavimas

Kovo 1 d. Vilniuje, Valstybinės filharmonijos salėje, prasidėjo Lietuvos Komunistų partijos XII suvažiavimas. Jo darbe dalyvauja delegatai ir svečiai — pramonės ir statybos įmonių novatoriai, žemės ūkio pirmūnai, partiniai ir tarybiniai darbuotojai, mokslo-kultūros ir meno veikėjai, Tarybinės Armijos atstovai.

Suvažiavimą atidarė Lietuvos KP Centro Komiteto pirmasis sekretorius drg. A. Sniečkus. LKP Klaipėdos miesto komiteto sekretoriui drg. K. Mackevičiui pasiūlius, išrenkamas suvažiavimo prezidentas iš 49 žmonių.

Ilgai trunkančiais plovimais sutinka su-

sirinkusieji partijos Vilniaus miesto komiteto sekretoriaus drg. F. Bieliausko pasiūlymą išrinkti į suvažiavimo Garbės prezidentumą Tarybų Sąjungos Komunistų partijos Centro Komiteto Prezidiumą.

Suvažiavimas vienas balsais išrinko sekretoriatą, redakcinę ir mandatinę komisijas.

Delegatai vieningai patvirtino šią suvažiavimo darbotvarkę:

1. Lietuvos Komunistų partijos Centro Komiteto ataskaita — pranešėjas LKP CK pirmasis sekretorius drg. A. Sniečkus.

2. Lietuvos Komunistų partijos revizijos komisijos ataskaita — pranešėjas revizijos komisijos pirm-

ninkas drg. J. Bartašiūnas.

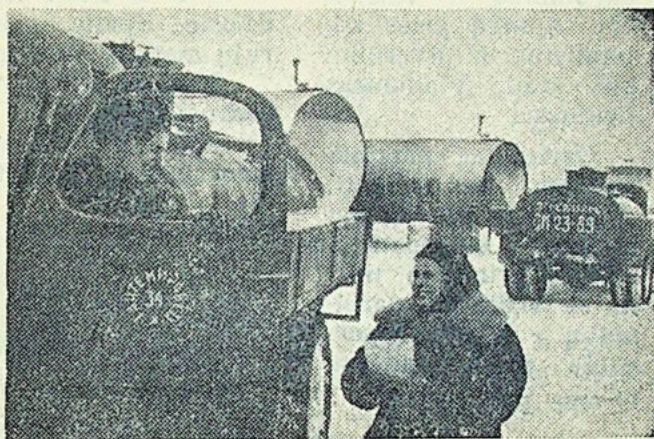
3. Lietuvos Komunistų partijos Centro Komiteto rinkimai.

4. Lietuvos Komunistų partijos Revizijos komisijos rinkimai.

Patvirtinus suvažiavimo darbo reglamentą ir tvarką, pirmininkaujantis — Lietuvos KP CK sekretorius drg. B. Šarkovas Lietuvos KP Centro Komiteto ataskaitiniam pranešimui padaryti žodį suteikė drg. A. Sniečkui.

Po to suvažiavimas išklaušė Lietuvos KP revizijos komisijos pirmininko drg. J. Bartašiūno ataskaitą.

Po pranešimų prasidėjo diskusijos.

KOKCETOVO SRITIS. Kolūkiai ir tarybiniai ūkiai apsirūpina degalais ir tepalais pavasario laukų darbams. Krasnoarmeisko rajono tarybinėje ūkyje „Kantemirovec“ degalai vežami tiesiog į tarybinio ūkio skyrius.

Nuotraukoje: pils-tytoja N. Lechomceva priima degalus iš autocisternos, valnuojamos A. Lenčino.

Po 17 centnerių grūdų iš hektaro

(Pasakoja K. Štaro vardo kolūkio III laukininkystės brigados brigadininkas J. Radzevičius)

Būdavo, susirenka vyrai ir dūsauja:

— Mūsų žemė gera. Ot, kad trąšų fabrikėlį kolūkyje įstelgus. Derlius iš dirvų virstų.

Pasiekė tos kalbos kolūkio valdybą.

— Organizuokim durplių-mėšlo komposto gamybą ir fabrikėlio nerėkės, — pasakė kolūkio pirmininkas Laužikas.

Iš pradžių tokiu laukų trėšimu kolūkiečiai abejojo. Tik po metų, kai durplių-mėšlo mišiniais patrėštuose plotuose išaugo pulkūs derliai, kolūkiečiai įsitikino šių trąšų nauda. Nuo to laiko kiekvienais metais išvežame į brigados laukus po 1000-2000 tonų durplių.

Pernai 377 hektarus ariamos žemės patrėšėme 1500 tonų durplių-mėšlo komposto. Be to, kukurūzams ir kaupiamosioms kultūroms buvo dar ir po 5-6 tonas mėšlo į hektarą išvežta.

Javai užderėjo tikrai pulkūs. Iš kiekvieno grūdinių kultūrų hektaro pri-
kūlėme po 15,2 cent grūdų,

šmet pasiryžome išauginti dar didesnius visų kultūrų derlius. Mūsų brigados kolūkiečiai išpareigojo gauti po 17 cent grūdų iš hektaro.

Kaip mes pasieksime tokį rezultatą? Ogi padidinsime durplių-mėšlo komposto gamybą.

Jau dabar brigados kolūkiečiai turi pagaminę 1300 tonų durplių-mėšlo komposto. Iki pavasario dar paruošime apie 2500 tonų šių trąšų. Be to, į laukus išvešime ir gryno mėšlo. Taigi, kiekvienam ariamos žemės hektarui paruošime ne mažiau kaip po 10-12 tonų vietinių trąšų.

Papasakosiu, kaip mes gaminame kompostą.

Važiujant per rajoną, teko matyti, kaip kai kurių kolūkių žemdirbiai žemę darbuojasi durpynuose, maišo durpės su mėšlu ir verčia krūvas ant dirvų. Pasakysiu tiesiai, kad nieko gero jie nepasieks. Viena — tokią žemę iškastos durpės sušals, suledės, ir tada, kai reikės tręšti dirvas, jos kaip reikiant neatsi-

leis. Antra — kai patrėš laukus neišpuvusiomis durpėmis, tai tik dirvų rūgštingumą padidins. Ne didesnio, o mažesnio derliaus sulauks.

Mes darome kitaip.

Vasaros metu durpyną išariame ir sulėkščiujame. Po to apšėjame fosforimilčiais. Saulėje durpės tuoj išdžiūsta. Tada viršutinį sausą sluoksnį buldozeriu sustumiam į palaukę ir sukrauname maždaug į 1000 tonų krūvas.

Rudenį tokias durpes vežame į tvartus ir jomis 25-30 cm storio sluoksniu išklajame grindis. Kai durpės persisunkia srutomis ir susimaišo su mėšlu, jas vežame į laukus. Čia durplių-mėšlo mišinys sukraunamas į 2,5 m aukščio krūvas ir suminamas arkliais. Per žemą kompostas kaista ir puva. Prieš pat sėją jį išskaldome po laukus ir tuojau apariame.

Taigi, pabrėžiu: tik išsivėdinusios ir išpuvusios durpės padidina laukų derlingumą. Tai rodo mūsų brigados žemdirbių ilgametis patyrimas.

V. Lenino gimimo 90-osioms metinėms artėjant

V. LENINAS IR VALSTIETIJA

(Iš M. Kalinino atsiminimų)

Visą gyvenimą draugas Leninas paskyrė vienam tikslui — visiškai panaikinti visų, net labiausiai užmaskuotų ir slaptų rūšių vergovę. Vladimiras Leninas karštai rėmė viską, kas padėjo panaikinti nelygybę, engimą; kartu jis buvo galingas priešininkas visko, kas ugde, stiprino, gynė vergovę. Jis kovojo žūtutinę kovą su vergove.

Stai kodėl Lenino taip neapkenčia visų tautų engėjai, — jis jų priešininkas, su kuriuo slapta nuo liaudies nesudarysi liaudžiai nuostolingos sutarties. Jo nepapirksi jokiais pasaulio gėrybėmis, nes jam nerūpėjo šios gėrybės, jį ištisai ir nedalijamai valdė viena aistra — „Salin vergovę“. Svarbiausia draugo Lenino ypatybė, kad jis nuvedė paskui save ir pakėlė kovoti prieš vergovę didžiules jėgas.

Tokia jėga yra valstietija. Žinoma, valstietija kaip didžiulė jėga buvo ir anksčiau.

Išią jėgą atsižvelgdavo netgi smulkiaburžuazinės partijos, kad ir eserai, bet tai nedidino valstiečių įtakos revoliucijos pergalei. Draugas Leninas pirmas nurodė, kad darbininkai ir valstiečiai turi kartu kovoti prieš engėjus, jis ne tik nurodė, bet pavyzdžiu įrodė, kad tik tuomet, kai darbininkai ir valstiečiai kovoja kartu ir juos telkia Komunistų partija, darbininkai ir valstiečiai gali nugalėti savo priešus, kad valstietija stipri tik tuomet, kai veikia kartu su darbininkais.

Niekas tiek nenuveikė, stiprindamas darbininkų ir valstiečių sąjungą prieš kapitalistus ir dvarininkus, kaip Vladimiras Leninas.

Geriausias paminklas jam bus saugoti, vystyti ir nė vienai minutei neišleisti iš akių pagrindinio tikslo — visiškos darbininkų ir valstiečių pergalės prieš engėjus visame pasaulyje.

V. I. Leninas Raudonojoje aikštėje Didžiosios Spalio socialistinės revoliucijos atnų metų šventės metu.

Maskva, 1919 m. lapkričio 7 d. (kino kadras).

Iš TSKP CK marksizmo-leninizmo instituto ruošiamo išleisti albumo.

TASS'o nuotr.

Gerinti mokytojų auklėjimą

Įvyko rajono liaudies švietimo tarybos ir švietimo, aukštųjų mokyklų ir mokslo įstaigų darbuotojų profesinės sąjungos rajono komiteto jungtinis posėdis. Susirinkusieji plačiai išnagrinėjo klausimą apie darbą su mokytojų kadrais J. Biliūno vardo, Debeikių, Viešintų, Traupio vidurinėse mokyklose ir Anykščių I-je bei Gečionių septynmetėje mokyklose.

Pasisakiusieji drg. drg. Dobinas, Zulonas, Zilbutis nurodė, kad šiuo metu mokyklų partinės, profesinės ir komjaunimo organizacijos turi daugiau rūpintis mokytojų kvalifikacijos kėlimu, politiniu auklėjimu.

Pasitarime buvo numatytos priemonės mokytojų auklėjimui pagerinti.

A. Bitėnas

Novokuibyševsko statybose

KUIBYSEVO SRITIS. Novokuibyševske statoma antroji sintetinio spirito gamyklos eilė. Čia bus gaminama žaliava sintetinio kaučiuko gamybai (monėje, pastatytoje Stavropolyje prie Volgos).

Nuotraukoje: montuojamas portalinis kranas sintetinio spirito (monės statybos aikštelėje).

A. Brienovo (TASS) nuotr.

Ruošiasi apžiūrai

„Vienybės“ kolūkiečiai, Girelės pradinės mokyklos mokytojos L. Žilienės vadovaujami, ruošiasi saviveiklos apžiūrai. Jie jau išmoko „Susimą“, „Lenciūgėlį“, „Suktinį“ ir kitus Jubiliejinės dainų šventės repertuaro šokius.

M. Tumkevičius

St. VINCIONAS

KRUVINI PĖDSAKAI

(DOKUMENTINĖ APYBRAIZA)

(Tęsinys. Pradžia Nr. 16 (1103), 17 (1104), 18 (1105) „TAI MANO VEIKIMO RAJONAS...“)

1951-ųjų metų lapkričio pabaiga. Sutekus raitas Diktarių kaimą prijogo gaujos vadas Ruškulis. Petro Tylos troboje, kur iš anksto buvo numatyta „miškinis“ sueiga, jis atrado besėdintį Apacionką. Netrukus slenkstį peržengė ir Kraujalis, per petį persimetęs vokišką automatą.

Niūriu žvilgsnių apžvelgęs susirinkusius, Ruškulis prabilo:

— Daug kalbėjom,

kad už savaitės kitos amerikoniai karą paskelbs... Kvailystė! Žmonės nebetiki mumis... Patys samagoną lakam ir daugiau nieko neveikiam. Sitaip po vieną lengvai išgaudys...

Visi, nuleidę galvas, tylėjo.

Tylą nutraukė Kraujalis:

— Tai ko mes apsnūdome? Sluokim visus, kas tik gyvas. Piauk, mušk, žudyk — vis vien tas pats galas!

Jis, pasiūlęs prasivogti į Storių apylinkę, užtikrino:

— Ten patikimų žmonių turiu. Jie priklauso. O tokių, kam rei-

kėtų kraują nuleisti, irgi atrasim.

Banditai apėjo Diktarių kaimą. Pirmųjų šalčių sukaustyto gruodžio, laikydami daubelių, jie sėlino Storių apylinkės kryptimi. Nutarė pirmiausia aplankyti Vytautą Gindriūną. Sis, dirbęs kolūkiečio saskaitininku, buvo kartu patikimu bandito Kraujalio ryšininku. Geroką valandą pajėję, tamsoje klaidinami, pagaliau atsidadė prie Nagurkiškio. Apacionka, atpažinęs vietovę, pasiūlė užėiti pas Rapolą Storių, kurį prieš išėdamos į gaują gerai pažinojo.

Žiemos šventė
Surdegyje

Praėjusį šeštadienį Surdegio gatvėse buvo neįprastai gausu žmonių. Pažiūrėti Žiemos šventės — karnavalo rinkosi jaunimas, pagyvenę kolūkiečiai, Surdegio pieninės darbininkai.

Nuo kultūros namų rogėmis išvažiuoja karnavalo dalyviai. Pirmutinės rogės sėdi liesas, pančiu susiveržęs Kanapinis ir storas, velniukų pri laikomas Lašininis. Jie suka prie pieninės vartų. Vartai užkelti ir priraišioti tvirta viela, bet vikrūs velniukai, išokę per tvorą, bergint juos atriša. Pieninės darbininkai elgiasi nesvetinčiai, bando išstumti karnavalo dalyvius, bet veltui — velniukai sėdintį rogelės Lašininį užritina ant pieninės priestato. Priestatas nelygus ir slidus, net velniukai griuvinėja, o Kanapinis vos įstengia užlipti.

Tik velniams važinėti ir tetinka toks priestatas, o kolūkiečiai, nešdami pieno bidonus, sprandą gali nusisukti, — sako Kanapinis.

Už patalpų nesutvarkymą pieninės darbuotojams įteikiamas kelmas.

Apsilankę traktorių remonto dirbtuvėse,

karnavalo dalyviai pasuka fermų link. Aidi linksma muzika, skamba varpeliai. Fermose jau laukia aplinkiniai kolūkiečiai. Kanapinis šiltai pasveikina su darbo laimėjimais senutę paukštininkę Labakojienę. Kolūkiečiai pritaria garsiais plojimais. Lašininis bando girti apsileidusius kiaulių fermos darbuotojus, bet tam kolūkiečiai nepritaria, ir Kanapinis, visų pasitenkinimui, palieka fermoje... šluota.

Užtai karvių fermoje karnavalo dalyviai nepamatė nieko blogo. Saunus fermos jaunimas su jais šoko, linksminosi, palydėjo iki vieškelio.

Nepraleido Žiemos šventės dalyviai ir apsileidusių, nešvariai gyvenančių kolūkiečių. Teko raudonuoti Juzei Mykoliūnaitei, kai, lėję pas ją į vidų, surado kambaryje šiukšlyną, o rūsyje už sienos... kiaulidę.

Artinasi vakaras. Karnavalo dalyviai, aidint linksmai muzikai, su dainomis ir žaidimais grįžta į Surdegį. Kanapinis atidaro kultūros namų duris ir kviečia visus pasi linksmini. Grojant kaimo kapelai, dar ilgai šoko kolūkiečiai ir karnavalo dalyviai.

J. Šilinis

TECHNIKA KAIMUI

„Lenino keltu“ kolūkis pirko DT-55 traktorių. Pavasarį kolūkiečiai laukuose pures žemę jau devyni traktoriai.

„Bolševiko“ kolūkis

įsigijo naują savivartį sunkvežimį GAZ-93.

„Zalgirio“, „Už talką“, „Svyturio“ ir kiti kolūkiečiai nusipirko po dvi — tris naujas kertamas mašinas.

Galite jaustis kaip savo namuos. Kareiviai čia nesirodo, — guodė šeimininkas įėjusius nakties svečius.

Prasidėjo vaisės. Užtruko jos iki vidurnakčio. Nesivarždami banditai naminę stiklinėmis maukė, šeimininkės paruoštą kiaušintinę godžiai rijo. Nusnūdę vėl visą dieną lėbavo. Ir tik vakare pas Gindriūną išsiruošė.

Gindriūno namuose neužtikto. Bet neužilgo ir jis atsirado penkiomis litrais naminės nešinas. Įpusėjus išgertuvėms, iš užstalės pasikėlė Kraujalis su Apacionka. Jais pasekė Gindriūnas.

Sakyk, ką reikėtų kaip uošą nugnybt, — įsikibęs į Gindriūno švarko atlapus, klausė Kraujalis. — Tu tik sa-

kyk. — Nori — rankom visus išsmaugsiu?

Tas, supratęs bandito kėslus, nelaukdamas išporino:

— Driskius Litvinavičius yra. Rodos, komunistas. Nuostų, kad čia užinat — pirmutinis įskystų ir, bac..., už groty sukištų.

Kraujaliui ir jo vienminčiams to ir tereikėjo. Vieną auką jie jau turėjo.

Kad saugiau būtų, banditai vietą nakvynei pas Antaną Katiną paskyrė. Pernakvoję, iš ryto vėl įniko naminę gerti. Apsiblausę, paraudusiomis akimis prievakary susirinko į kitą namo galą aptarti, ką išgyvųjų į kapus pasiųsti. Išvardino Litvinavičiaus, karvių šeriko Verbliausko, kolūketės Adamonienės ir kom-

Auginti daugiau triušių

Praeitais metais rajono mokyklų moksleiviai, pionieriai, komjaunuoliai buvo užsiėmę išauginti daug triušių. Tačiau išpaiešojimas nebuvo ištesėtas: mai, užauginti triušiai buvo ar tai liesi, ar sužalotom odelėm, ar mažo svorio. Kartais net dėl gyvulių bazės darbuotojų kaltės triušių priėmimas būdavo uždelsiamas.

Šiais metais tokių klaidų nebekartosime. Dar geriau būtų, jei triušiai būtų auginami konsultuojantis su mėsos kombinato darbuotojais. Anykščių gyvulių bazė mielai šiame reikale talkininkaus triušių augintojams. Į talką ateis nusimaną specialistai.

Užaugintus triušius priduoant šiais metais nebus sunkumų. Gyvulių bazės darbuotojai triušių priimti

Jau kelinti metai Troškūnų vidurinės mokyklos moksleiviai vasaros atostogų metu dirba savo „Mažajame kolūkyje“.

ATASKAITINIS SUSIRINKIMAS

Seštadienį įvyko šio kolūkio ataskaitinis rinkiminis susirinkimas. Ataskaitą padarė „Mažajo kolūkio“ pirmininkas devintokas V. Klimavičius. Praeitais metais K. Staro vardo kolūkis buvo išskyres 7 ha žemės. Moksleiviai augino miežius, avižas, bulves ir kitas kultūras. Geriausiai padirbėjo dešimtokai, kurie augino bulves. Jie išdirbo 148 darbdienius. Už darbdienį „Mažasis kolūkis“ išmokės po 4,5 rub.

nuvažiuos į vietą ir ten pat išrašys kvitus, išmokės pinigų. Tik reikia iš anksto numatyti, kada ir kiek bus išauginta triušių, kad galima būtų sudaryti priėmimo grafiką.

J. SAKENAS
Gyvulių bazės darbuotojas

Kiekvieno tėvo pareiga auklėti vaikus, rūpintis jais, parodyti jiems tikrąjį gyvenimo kelią. Tai yra ne tik moralinė tėvo pareiga, bet pareiga, sankcionuota įstatymu, įpareigojanti tėvus materialiai rūpintis savo vaikais esant šeimyniniams teisiniams santykiams.

Mūsų tarpe vis dar atsiranda tėvų, kurie pamiršta po kojomis šventą šeimos meilę, savo tėvišką jausmą ir pareigą vaikams, „pamiršta“ įstatymus, palikdami mažamečius vaikus be jokios materialinės paramos.

1959 m. vasario 10 d. liaudies teismas priteisė iš V. Samavičiaus, gyvenančio K. Staro vardo kolūkyje, mokėti alimentus. Tačiau pastarasis vengia juos mokėti, dirba pas privačius asmenis, nuslepia savo uždarbį.

Troškūnietis J. Kibickas, nuslėpęs pirmą santuoką, susituokė su piliete V. Iš jo buvo priteisti mokėti alimentai pamirštajam vaikui, likusiam pas pirmąją žmoną. Iki šio laiko J. Kibickas alimentų nemoka.

1957 m. Anykščių rajono liaudies teismas iš pil. S. Kublicko, gyv. Anykščių mieste, priteisė mokėti alimentus paliktam mažamečiui. Už alimentų nemokėjimą Kublickui buvo iškelta baudžiamoji byla, o liaudies teismas pastarąjį nubaudė vienais metais pataisos darbų bendrais pagrindais. Iš žmogaus, praradusio

tėvišką jausmą, galima laukti ir daugiau kokių nors blogybių. Taip buvo ir su Kublicku. Metęs šeimą, jis pradėjo girtuokliauti, neprideramai elgtis. Už tai jis buvo nubautas, izoliuotas nuo visuomenės.

Alimentininkas V. teikis Stasys, Juozo s., gyv. Anykščiuose, nuo 1958 m. vasario mėn. nemoka alimentų vaikų išlaikymui. Pastaruoju metu jis vengia nuolatinio darbo, dirba pas privačius asmenis, kad išvengtų alimentų išieškojimo.

Tokių tėvų, praradusių savo moralinį veidą, begiojančių iš vietos į vietą, kad tik nereikėtų duoti lėšų savo vaiko išlaikymui, yra ir daugiau. Reikia, kad tokius tėvus pasmerktų ne tik įstatymas, bet ir visuomenė.

Draugiški teismai, įmonių ir įstaigų kolektyvai „skrajojančiams“ alimentininkams turi sudaryti nepakantumo sąlygas, griežtai pareikalauti iš jų vykdyti tai, ką numato ir tvirtina socialistinio teisėtumo įstatymas. ko reikalauja tėviškos pareigos. Tokius morališkai kritiškus žmones turi svarstyti apylinkių tarybos ir padaryti viską, kad priverstų beširdį tėvą rūpintis palikta šeima.

V. Rinkevičius,
rajo prokuroras

Nuskardėjo šūvis. Susvyraęs priemenėje parkrito Verbliauskas. Tartum drugio krečiama, spiegiandiu balsu suriko devynmetis Ladvys.

Išsyk nenušovę, banditai žvėriškai susidorojo su tėvu. Gelžgaliu daužydami, Raškevičius ir Kraujalis sutrupino jam pakaušį. Dar pusvalandį ištrėkštais galvos smegenimis kankinoti Verbliauskas. Kraujeriai, palikę trobelę, išėjo su Adamoniene savo sąskaitas suvesti.

Po jų atsilankymo paliko vien kruviną pėdsaką, o Verbliauską mažasis Ladvys, taisyk persigandęs, ir dabar nervų liga, širdies priepuoliais serga. Dėl jų, žmogžudžių, jis iš mažens invalidu tapo.

(Bus daugiau)

JAROSLAVLIO SRITIS. Vidurinė mokykla baigta. Simtai kelių prieš akis. Kurį jų pasirinkti? Tokios mintys jaudino Iriną Vanušiną, kai ji aukso medaliu baigė Krasnotkacko vidurinę mokyklą. Draugės ir mokytojai manė, kad Irina tęs mokslą institute. Bet ji galvojo kitaip: „Pirmiausia reikla įgyti specialybę, o institutas nepabėgs“.

Mergina pradėjo dirbti „Novyj Sever“ tarybinio ūkio paukščių fermoje.

Nemažai tenka padirbėti per dieną. Juk kasdien Irina turi išrūšiuoti ir įpakuoti 7000 kiaušinių. Praeitais metais paukštinkės gavo 4 milijonus kiaušinių, šiemet kovoja už tai, kad būtų surinkta jų jau 5 milijonai.

Bet vien darbas fermoje toli gražu neužpildo dabartinio Irinos gyvenimo. Laisvalaikį ji lanko Jaroslavlio srities liaudies kūrybos namų meno studiją, mokosi skambinti pianinu, moko vokiečių kalbos. Muzikos mokytoja E. S. Volkova patenkinta savo mokine. Irina išpildo jau gana sunkias puses fortepionui.

Nuotraukose (iš dešinės į kairę): tarybinio ūkio „Novyj Sever“ darbininkės Irina Vanušina, Valentina Penskaja ir Liudmila Virskaja paukščių fermoje. Dešinėje — Irina Vanušina ir muzikos mokytoja E. S. Volkova.

I. Dynino (TASS) nuotr.

jaunuolės Sidlauskaitės pavarde. Banditų ryšininkai apibūdino, kad šie, buvę skurdžiai, dabar kolūkyje savo balsą kelia, Tarybų valdžią giria, naują tvarką džiaugiasi.

— Nušluoti juos, ir visa kalba! — suirzęs sušuko Kraujalis. — Tai mano veikimo rajonas... Aš už viską ir atsakau!

Jam pritarė visi žmogžudžiai.

Ištuštinę dar litrą naminės, Kraujalio vadovaujami žudikai išėjo nusikaltimų vykdyti.

PER NAKTĮ KETURI LAVONAI

Tas gruodžio 2-osios sekmadienis Litvinavičiui niekuo nesiskyrė nuo kitų dienų. Žiūrėk, kitas tokią dieną poilsiauja, o jo vistiek ark-

liai laukia. Pakol pagirdė, nuvalė ir į edžias primetė šieno, netruko ir vakaras ateiti.

Nuo Strolios Rapolo trobos, kuri stūksojo čia pat, išnirio kelios tamsios figūros. Kraujas sustingo gyslose, bet, niekam blogo nepadaręs, Litvinavičius ir negalvojo bėgti.

Banditai Kraujalis Raškevičius, Apacionka ir kiti, iš anksto žinoję, kad Litvinavičius čia šeria arklius, dabar lyg šmėklos pastoję jam kelią.

Nevėžio ežero pakrante jie varėsi Litvinavičių. Ežero bangėlės, genamos žvarbaus vėjelio, teliuškavo į liūnu užtrauktas pakrantes, nuo kurių sklido šalto oro srovė. Banditai į apykakles traukė galvas, tik Litvinavičius,

žingsniau priesaky, nejautė šalčio. Kai pasiekė trobelę, įsiutę „banditai“ prigarsdino žmogų ir vaikus, o po to, apsiginklavę basliais, puolė Litvinavičių. Daužė basliais per galvą tol, kol Litvinavičius, paplūdęs kraujais, nustojo rodes gyvybės žymes. Palikę lavoną, sugriebę viską, kas tik vertesnio buvo troboje, banditai alksnių ir lazdynų pakrūmėmis brovėsi Verbliausko vienišio link.

...Nematė praityje Andriaus Verbliausko šeima šviesesnių dienų. Tik sūrų prakaitą nuo veido braukdamas, Verbliauskas per ištisas dienas savo žemės sklype ly ir pas turčius plukėsi, kad tik duonos kąsnėlių šeimai uždirbtų. Sūnus Jonukas, vos septintus metus eidamas, jau Stizio dvare paskui karves lakstė. Piemenėlio dalios susilaukė Antanukas, Veronika ir kiti jo vaikai. Apie mokyklą, knygas jie ir gal-

voti negalėjo. Paūgėję jie dvaro bernais ir mergom tapo. Tik niekad nepasolinamas dvarponis Stizys nuo jų prakaito tuko. Ir kiek šeima beplušo, iš skolų niekaip negalėjo išbristi. Trobelė, ir ta baigė griūti, o guolį iš lentgalių sukalti narai atstodavo.

Kaip ir daugeliui mažamečių, Verbliauskų šeimai tik tarybos žmonišką gyvenimą užtikrino, akis atvėrė. Todėl Verbliauskas vienas iš pirmųjų apylinkėje apsisprendė ir į organizuojamą kolūkį įstojo. Visa šeima ne buožėms, dvarponiams dabar turėtų krovė, o bendrame kolektyve sau šviesesnę ateitį kūrė.

...Pašėres kolūkio karves, Andrius Verbliauskas grįžo į savo trobelę. Po vakarienės jis su žmona nuėjo gulti. Sugulė ir kiti šeimos nariai, tik Angelė su Vitalija, palinkusios ties rūkstančia lempa, įsi-

kniaubusios dar tebeskaitė knygas.

— Eitumėt, mergiotės, gulti. O tai rytoj anksti reikės pieninėti važiuoti, — neiškentė pagaliau tėvas, apsi-versdamas ant kito šono.

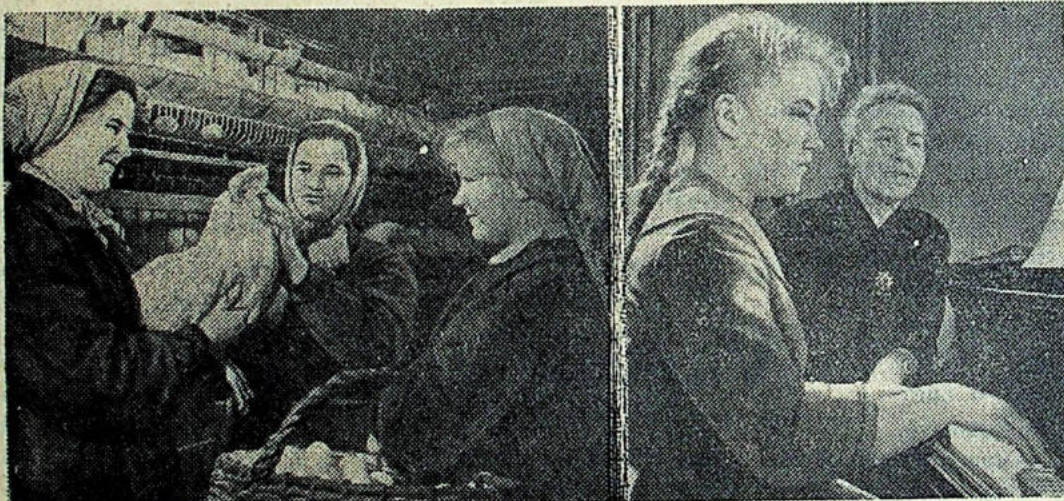
Sumigo ir dukterys. Miegą išblaškė stiprus dūžiai į duris. Neprašyti svečiai, nuo virių nutrenkę duris, įsibrovė į vidų. Įsakė uždegti lempą. Suradę priemenę vadeles ir supiauslę jas į gabalus, po du ar tris drauge suraišiojo vaikus. Neužtekus virvagalių, motinai su skarute suveržė į užpakalį užlaužtas rankas.

Už plaukų pačiupęs vienmarškinį tėvą, banditas Raškevičius prašvokštė:

— Su tavim, seni, bus atskira kalba.

Įsiutę budeliai ėmė vilkti šeimos maitintoją į priemenę.

— Būkit prakeikti, žmogžudžiai! — teištare šis budeliams.

Imperialistiniai vaizdėliai

KRIKŠČIONIŠKIEJI KOLONIZATORIAI

„Eidamas plėsti, dievo pasiprašė padėti“ — tokiais žodžiais lietuviai patarlė apibūdina vagis, sukčius ir plėšikus, kurie dievo vardu vykdė tamsius darbus ir dievo vardu juos patelėdina. Dangstytiis „šventais“ žodžiais ypač mėgsta imperialistiniai kolonizatoriai, įvairūs tautų engėjai.

Neseniai Londone Pietų Afrikos Sąjungos Aukščiausiojo komisaras pareiškė, kad „afrikiečiai yra patys laimingiausi žmonės šioje „šventoje žemėje“. „Mes čia ypač daug padarėme civilizacijos srityje“, — gyrėsi šis dievobaimingas kolonizatorius.

Ką gi reiškia toji „civilizacija“? Apie tai mįslė kolonizatorius nekalbėjo. Jis nutylėjo betelsi negrų gyvenimą, jų šurplius darbo sąlygas šachtose, kuriose žūsta šimtai afrikiečių. Pavyzdžiui, šių metų pradžioje Kolbruko kasyklose žuvo 435 šachtininkai, jų tarpe 429 afrikiečiai. Tačiau tokie faktai nę kiek neįaudina kolonizatorių. Pastarieji, kaip praneša spauda, net nepasirūpino žuvusiųjų šeimomis.

Bet ar tuo reikia stebėtis? Tokių faktų — tūkstančiai. Tiesa, Afrikos bei Azijos tautų nacionalinio išsivadavimo judėjimas mažina tokių faktų skaičių, nes ellė šalių išvijo iš savo žemių imperialisti-

nių kolonizatorių kariuomenes. Sustiprėjo Lotynų Amerikos šalių tautų kova prieš Amerikos imperializmo priespaudą.

Pačioje Amerikoje, kur imperialistiniai rykliai ypač mėgsta valzduoti save „religinės moralės“ šalininkais, dar vis neatsisakoma nuo šlykščiausių kolonizatorių įpročių. Štai pietinėse valstijose, kuriose gyvena apie du trečdalius negrų, iki šiol yra daugybė įstatymų, kurie įtvirtina negrų diskriminaciją. „Politinio ir socialinio požiūriu negrai ir toliau tebėra paniekinti, — rašė įžymus negrų veikėjas Uiljamas Petersonas 1958 m. — Iš jų atimamos teisės dalyvauti rinkimuose, jie žudomi“.

Jei tokia padėtis egzistuoja pačioje Amerikoje, tai ką jau bekalbėti apie kapitalo pavergtas kolonijas šalis! Visiems žinoma, kad dėl ilgai trukusio kolonizatorių viešpatavimo Azijos, Afrikos bei Lotynų Amerikos šalys iki šiol negali prisikelti iš skurdo ir kultūrinio atsilikimo. Štai kodėl pastaraisiais metais šių šalių tautos taip narsiai kovoja už savo laisvę ir nepriklausomybę, už savo šalių ekonomikos ir kultūros vystymą.

Tačiau krikščioniškieji kolonizatoriai siekia ir toliau plėsti tautas. Apie tai

neseniai vaizdingai pasakė Nikita Chruščiovas savo kalboje Bandunge: „Kolonizatorių niekada negalima išvyti maldomis. Kaip negalima išmokyti tigro misti žolę, taip nelmanoma atpratinti kolonizatorių plėšti... Laisvę galima tikrai kovote iškovoti“.

Tokią laisvę iškovoję Indonezijos ir kitos buvusios pavergtos tautos. Tarybinės valstybės vadovas savo kalbose su malonumu atsiliepė apie spindinčius, išdidžius laisvųjų indoneziečių veidus, karštai degančias akis žmonių, pasirengusių kovoti už tautų laisvę.

„Pažvelkite, kaip puikiai atrodo greta Indonezijos ir Tarybų Sąjungos vėlavos, — kalbėjo Indonezijos prezidentas Sukarno. — Jei visos pažangiųjų

šalių vėlavos plevėsuos drauge ir visos šalys bendradarbiaus, tuomet žlugs imperializmas ir kolonializmas, tuomet visų šalių tautoms bus atviras kelias į klestėjimą ir laimingą gyvenimą“.

T. GARSTYTIS

GYDYTOJO PATARIMAI

Užkrečiamosios ligos seniau būdavo labai pavojingos vaikų sveikatai ir gyvybei. Jų išvengti labai padeda vaikų skiepimai. Paskiepijus vaiką, jo organizmas tampa atsparus tai ligai, nuo kurios jis skiepytas.

Visiems žinoma, kad praėjusiais amžiais raupai buvo baisiausia žmonių liga. Iš raupais susirgusių pusė žmonių mirdavo, dalis likdavo aklai, o kurie pasveikdavo,

tai visam gyvenimui likdavo raupuotais veidais. Vieną kitą iš senesnių žmonių, sirgusių šia liga dar ir šiandien sutinkame raupuotų veidų. Skiepimų dėka mūsų šalyje, raupai visai išnaikinti, tačiau kitose šalyse raupais dar sergama, ir kiekvienam atveju jie gali būti pernešti į mūsų šalį. Kad nesusergtų vaikai, juos būtina reikalinga paskiepyti prieš raupus. Geriausia skiepyti, kai vaikas yra 9—10 mėnesių amžiaus. Pakartotinai prieš raupus skiepama vaikui esant 4, 8, 12 ir 18 metų.

Mūsų respublikoje prieš 15—20 metų nuo susirgimo difterija mirdavo šimtai vaikų. Difterija yra sunkus vaikų susirgimas, dažniausiai paliečias ryklę, gerkles. Difterija užsikrečiama nuo ligonių, sergančių šia liga, arba nuo žmonių, kurie ja neserga, bet nosiaryklėje nešioja difterijos lazdeles.

Skiepai prieš difteriją yra geriausia priemonė vaikams apsaugoti nuo susirgimo. Laiku skiepi-

jant visus vaikus, ši liga pasidarė labai reta.

Prieš difteriją pirmą kartą reikia skiepyti 5—6 mėnesių amžiaus vaikus, antrą kartą po 45—60 dienų, paskiau po 6—9 mėnesių ir galiausiai 3, 7, 12 metų vaikams papildomai suleidžiama priešdifterinių skiepų po 1 kartą. Pasitalko, kad sekančią dieną po skiep-

jimo vaikas karščiuoja, įskiepyta vieta patinsta. Tačiau šis negalavimas būna trumpas ir vaiko sveikatai nekenkia.

Jau antri metai, kai skiepijame vaikus prieš kokliušą. Paskiepyti vaikai kokliušu neserga, o jei suserga, tai serga lengvai. Iki 1 metų amžiaus vaikai skiepijami kas mėnesį tris kartus iš eilės.

Tuberkuloze gali susirgti kiekvienas vaikas, nes liga dar gana dažna. Dažniausia ji įsimeta į vaiko plaučius, kaulus, sąnarius, smegenis, inkstus. Vaikai užsikrečia nuo suaugusių, dažnai neprisilaikančių higienos taisyklių, splaudančių ant grindų.

Nuo 1948 metų pas mus vaikus skiepyti prieš tuberkulozę privaloma. Naujagimiams visuose gimdy-mo namuose su motinos pienu yra duodama specialiai pagamintų skiepų prieš tuberkulozę. Šie skiepai naujagimiams per 6 savaites išugdo atsparumą prieš tuberkulozę. Kad įgytas atsparumas

Argi šie žodžiai neišreiškia kolonizatorių plėšiamų tautų jausmų!

Veltui kolonizatoriai kalba apie „krikščionišką“ „kultūrinio“ misijas kolonijinėse šalyse. Dievo vardą jie kartoja tam, kad pasisektų daugiau išspaus-turto iš pavergtų šalių ir dar labiau apiplėšti engiamas tautas.

Trumpai

● Gerai dirba Viešintų vidurinės mokyklos mokytojų agit-mėninė brigada. Ji jau koncertavo Viešintų apylinkės „Gimtosios žemės“ ir „Draugystės keliu“ kolektyvuose.

A. KALNIUS

Neseniai Belgijos Visuotinė darbo federacija organizavo 24 valandų streiką, reikalaujama padidinti darbininkų darbo užmokestį ir pagerinti darbo sąlygas. Belgijos miestuose įvyko mitingai ir demonstracijos.

Nuotraukoje streikuojantieji Briuselio gatvėse.

Belgijos agentūros nuotrauka.

būtų pastovesnis, reikalinga skiepimą pakartoti, vaikui esant 2 metų ir I, IV, VII ir X klasėse.

Skiepų dėka metal iš metų tuberkuloze vajikai suserga rečiau, buvęs tuberkulozinis smegenų uždegimas tapo retu atsitikimu. Yra vilties, kad tuberkulozė mūsų šalyje per 10—15 metų bus visiškai likviduota.

Vaikų skiepijimai

Epideminis vaikų paralyžius yra sunki liga. Dažniausia ja serga vaikai iki 5 metų amžiaus. Suserga ir mokyklinio amžiaus vaikai bei suaugę.

Epideminio vaikų paralyžiaus sukėlėjas — virusas, patekęs į vaiko organizmą per virškinamąjį traktą ar kvėpuojamuosius takus, toliau eina limfiniais indais, patenka į nugaros smegenų apvalkalus, į pilkšias ir baltąsias nugaros bei galvos smegenis

ir smegenų skystį, smegenyse sukella uždegiminį procesą, smegenų nerveliuose atsiranda pakitimai, kurie išsiskiria liga, taip vadinamą epideminiu vaikų paralyžium. Ši liga yra pavojinga ne tik tuo, kad gana didelis nuošimtis vaikų miršta, bet ir tuo, kad 50 proc. susirgusių vaikų lieka invalidais.

Nuo praėjusių metų prieš šią ligą naudojami tarybinio mokslininko drg. Zebino pagaminti skiepai, kurių išgerus 2 lašus, vaikas įgauna atsparumą prieš epideminį vaikų paralyžį. 1959 metų vasarą Anykščių rajone šiai skiepais buvo paskiepyta 4200 vaikų, ir nuo to laiko nė vienas paskiepytas vaikas nesusergo epideminiu vaikų paralyžium. Šiais metais Anykščių rajone numatoma paskiepyti prieš šią ligą 30.000 vaikų ir suaugusių. Taigi, šis bausis, nešas luosumą ir mirtį susirgimas bus visai likviduotas.

Gyd. A. Lukoševičius

Redaktorius
St. VINCIONAS

Šiandien kino teatre
„PERGALĖ“ žiūrėkite
kino filmą
„Išgelbėtoji karta“

Anykščių rajono vietinio ūkio valdyba praneša, kad Viešintų malūne visą laiką veikia valcai, piklius, kruopinė ir įrengimai prastam malimui.

Naujai atidaromoms batų dirbtuvėms Viešintose, Surdegyje, Debeikiuose ir Andriuniškyje reikalingi batsiuviai, moką siūti avalynę.

Dėl darbo kreiptis į vietinio ūkio valdybą, Anykščiai, Vilniaus g-vė Nr. 11.

Sportas

PRALAIMĖJIMAS

Praėjusį sekmadienį mūsų stalo tenisininkai Vilniuje žaidė eilinį „B“ klasės susitikimą su vietos „Statybininko“ sportininkais.

Pirmieji prie žaidimo stalo susitiko K. Magyla ir vilnietis Talat-Kelpša. Sukovojęs gana pakiliai, Magyla rezultatu 2:0 nugalėjo savo priešininką. Po to gražią pergalę pasiekė Troškūnų vidurinės mokyklos auklėtinis, rajono moksleivių čempionas Janulis, rezultatu 2:0 nugalėjęs pajėgų pirmaatskyrininką Čepaitį. Vilnietis Goldbergas po sunkios kovos rezultatu 2:1 nugalėjo mūsų pirmaatskyrininką Belecką.

Jei mūsų vyrų rinktinė nugalėjo vilniečius, tai moterims sekėsi daug blogiau. Anykštietėms Beleckienei ir Kazlauskaitėi teko kovoti prieš pirmaatskyrininkes Stiklerytę ir Aleksandrovą. Nei Kazlauskaitė, nei Beleckienė nepajėgė pasiekti pergalės. Komandiniai rezultatai 8:5 nugalėjo Vilniaus „Statybininko“ stalo tenisininkai.

Anykštietis Magyla, nugalėjęs vilniečius — pirmaatskyrininkus Talat-Kelpšą ir Goldbergą, įvykdė pirmo atskyrio normatyvus.

J. PAJARSKAS